

LBRIS | We know
books

Ștefan Vida Marinescu

Anticorpul viperei

- schițe și povestiri -

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

SUMAR

Un „canal” popular și o capră legendară - o farsă	pag. 7
Careul de arși - o parodie	pag. 13
Prin gaura cheii - flash-back	pag. 17
Ultimul Păpușar ambulant și limba de lemn a mutului	pag. 33
Infernului, bis (frag.) - evocarea Veteranului	pag. 43
Zile însângerate (din însemnările unui Deținut politic)	pag. 49
Fecioarele apocalipsei	pag. 57
Predestinare	pag. 75
Notă biobibliografică	pag. 97

Un „Canal” popular și o capră legendară o farsă

Pentru un orașel ar fi mană cerească, darămite pentru un bloc de 4 etaje, cu 100 de garsoniere înghesuite și cu 90% pensionari, ca locatari...!

De aceea, pleșca unui post tv., cu fonduri U.E., fu speculată imediat de fostul milițian, Șerban Anghel, pensionar, de vreo 60 de ani, ca etate, care apelă la prietenul și partenerul de table, Ovidiu Gârniță, fost contabil la Primărie. Acesta îndruma „afacerea” unor consultanți-experti pe care-i știa el, de acolo de unde se pensionase (acum avea aproape 70 de ani).

În regulament se stipula: ca să se înființeze „postul”, era nevoie de cel puțin 200 de telespectatori. Dar în blocul lor locuiau doar 150 de persoane, căci aici trăiau văduve, văduvi, puțini nepoței. Idee, de la administrator, nea Dică Burcea: chiriașiiăștia existau, în realitate, dar nu cu acte. „Așa că dacă îi punem la socoteală...!”

Pentru a-i convinge pe locatari să avanseze un procent înainte de suma „europeană”, d-nul Șerban aranjă la Cablu să scoată „farfuriile” și să nu-i mai deservească pe locatari, argumentând că blocul nu are autorizații: nici de incendiu, nici de la pompieri, nici de mediu...

Astfel, popular și populat, postul tv. se va

numi... Chiar, cum? Se făcu ședința pe scară și se decise numele „Vatra TV”. Se vor ocupa de autorizații. Rapid.

La parter e loc... căci vreo două familii și-au pus murăturile, bicicletele, ceva mobilier dezafectat. Celălalt — ocupat de o mică farmacie care plătea o chirie derizorie de care nu se folosea nimeni. Sau poate că știa administratorul, ceva...?!

Cu un tip care „le avea” cu desenatul și cu decoratul, se făcură niște afișe cu: „Fumatul interzis!”, „Liniște deplină!”, imperative absolut necesare. Mai rămâneau, importante cu totul, câteva elemente (absolut necesare): grila, emisiunile, plata, securitatea postului și, sigur, angajații părții tehnice.

— Ne vom orienta spre educație..., zise tanti Veta, cu doi fii la liceu.

— Ba eu cred că prioritar ar fi divertismentul..., sări tanti Rada, cu o față prin București, angajată la un club de noapte. Stripteuză.

— Mai degrabă știri-șoc și accidente, glăsui nea Sică, electricianul, și neapărat manele.

— Dar e bun și umorul, că lumea vrea să râdă, nu? Se insinuă, imediat, Sandu, paznic la Spital. Intervenii inițiatorul, nea Șerban:

— Toate vor intra în grilă, fraților, puținică răbdare. Dar cred eu că și un curs de rusă ar fi bun. Ce ziceți? reveni Sică.

Cei de față se încordară suficient și, într-un timp, se rostiră afirmativ. Cert e că a doua zi apărură: orarul emisiunilor, grila de programe, dar și un anunț de angajări (cu salariul, așa cum

prevedeau normele europene). Era nevoie de: operatori (4), de două femei de serviciu, de 3 redactori și informaticieni (cu scrisul, jos).

Toate emisiunile, adică: meteo și horoscop, modă, concursuri de perspicacitate, cursul de limba rusă, mondenitățile și știrile-șoc, talk-show-urile și reportajele, vorba de duh (umorul) și din Arhiva („de altădată”) — trebuie menționate și de-servite cu profesionalism.

Nu va exista nicio taxă, toți locatarii vor plăti, lunar, un soi de abonament. „Să ajungem noi acolo”..., mai tună organizatorul.

— Să nu uitați filmele și muzica populară, strigă, la plecare, nea Cornel Pecie, odată cu tanti Leana.

— Dar nici meciurile de fotbal, adăugă Matei, apicultorul.

— Da' rețetele culinare unde sunt...? Se băgă și Iancu alături de sora sa, Geta, șomeră și cu gura mare.

În cutia poștală, peste două zile, apăru prospectul. Peste tot, în unele chiar în mai multe exemplare. Toate costurile vor fi suportate de bloc, la final de lună, la bruma de pensie „recalculată” sau la bruma de salariu. Ne-recalculat, acesta.

Răutăcioșii și răuvoitorii de la alte blocuri numeau Postul TV: „P.R.N”, adică „Pe Repede Nainte”, cu invidie, sport național la români.

Deja, la intrare, se cerea buletinul. În parcare, mașinile erau împinse, și la plecare și la venire, din cauză de motor. „Să ne obișnuim”- fu cuvântul de ordine.

Iar englezismele fură interzise: fără

marketing, rating, weekend, friend ș. a., căci Marea Britanie a ieșit din U.E. Se știe.

Regimul părea auster, dar merita. Cine mai avea așa ceva?

Dar, brutal, căzu o știre: U.E. nu mai finanța o astfel de „afacere” antreprenorială. Lumea, zguduită, ceru cablu înapoi, banii avansați. Se pare că din grila trimisă au fost omise: emisiunea pentru gay, lesbiene și travestiți, alta despre protecția animalelor... O fi ceva și cu rusa...?!

Așa că, pe geamul de la intrare, jupuite, au rămas listele cu invitații la emisiunile-bombă, iar pozele cu starletele operate estetic, intacte, indicau încă exemplul brav pentru noile angajate... Păcat și de „Capra”- text salvat de la o emisie divertisment. Vi-l redăm, integral, că e scurt:

Capra - Un animal popular

- Redacția de umor -

De la *caprele Irinucăi* la *Capra cu trei iezi*, minunatul nostru Creangă a glumit, în stilu-i caracteristic și... paremiologic, cum că animalul (de poveste), Capra, adică „*b... și oaia pață rușine*”!

Desigur că, pentru verificarea dicției, la teatru încă se utiliza exercițiul cu „*Capra calcă piatra*” iar în jocurile copiilor sau la ora de sport se auzea expresia *te pui capră* sau *sărim la capră*. La tuns se auzea expresia *te-a căprit* iar un caporal, în armată, era numit *căprar*, deși nu tăia lemne pe *capră*. Alte formule populare.

Iar în ultima vreme, public și politic, se auzea

cinica expresie: „Să moară și capra vecinului”.

Animal de bătaie (nu cal...!), de bârfă, de joc, de parabolă și de ironie, biata *capră* ar motiva nașterea unei discipline (științe) noi — *caprinologia*. Mai ales că la sărbători se mai poartă încă obiceiul cu *capra* (ța-ța-ța, căpriță, ța...!) iar ca probă de perspicacitate se folosește și ghicitoarea cu „Capra, varza și lupul” (care și în ce ordine trece puntea). Sau care va fi trecut(ă) dincolo.

Așadar, devenită „eroină și persoană publică” dar și victimă și martor, trăgând ponoasele, *capra* iese din folclor și din literatură, din cotidian, intrând în istorie și în... gura lumii.

Fără misoginisme (de ce nu este folosit „țapul, un car de bere de la Tanța și Costel”), *capra* a surclasat multe vedete de mucava, devenind star și intrând în legendă.

PS: Dar ce se vor face două dame, măturătorese la două posturi tv. de nișă, una trupeză și blonduță, Nina Baciuc, alta mărunțică și țigănoasă, Leni Scripcaru, care au fost puse pe liber de patronii ce nu s-au mai ales în... Alegeri?! Ele sperau să fie angajate la Vatra Tv. Dar.. pardon de cacofonie: *capra* ca *capra*, dar ce se vor face ele?!

Careul de arși o parodie

Amici la toartă încă de la Seral, unde doar paginile triste de catalog îi despărțeau „puțin” (căci numele era „de vină”), cei patru viitori culturnici și carieriști se vor regăsi, ca pifani în termen, în același pluton. Răspunzând prompt, somnoroși și alfabetic, la apel: Chițac Ilarie, Crângeanu Ninel, Ristea Mielu și Troianu Costinel. Amuzându-se copios când un caporal dolofan, de la trupeți, comanda, făcând cu ochiul către licențiați: „Fiți pisdoși, fire-ați ai dracu!” (în pas de defilare). Prin fața teriștilor...!

Hazul și savoarea le-o servea însă, știrb și crăcănat (unul comentase: „Ăsta a stat prea mult pe cal...!”), maiorul Giubelea, când, prin dormitor, țipa: „Scula-rea..., ce mama dacu e aici, otel, ați venit la studii?!” iar afară: „Ambele două plutoane (un coleg comandant absentă motivat) la mine!”.

Celelalte nostimade cu „Aveți 10 minute ca să fiți gata într-un sfert de oră!” ș.a îl eclipsau chiar și pe Savin cu agheul lui, supraponderal, care răcnea netam-nisam, în marș, „țuici” ori „servim masa!” (în loc de „Patria”), veșnic flămând. Ori pe unul ce amenința: „Bă, eu sunt din Rahova, bă, bag cuțitul în tine...”!, și care

era contracarat, dezumflând atmosfera, de un mofluz, cu „eu sunt din Huși!”. Primul — profesor de istorie, al doilea — inginer.

Profitabil, cei patru se vor regăsi, ceva mai târziu, colegi (subofițeri rezerviști) și complici la o gazetă de perete, uitând de frustrări, de pudori, de porecle, dar cu tupeu și ceva experiență.

Calea lor „regală” a acumulat, senin, fără remușcări, fapte eroice: primul, curier și șantajist, gata de penal, amenința pe primari că dacă nu-i sponsorizează aberațiile îi va da la ziar, tot preumblându-se, adunând ghicitori și strigături neaoșe (pe unele i le pasa unui slujbaș de pe la Academie, bătrân, din București, mentor și idol; altul, din tâmplar și utecist de frunte, a ajuns a fi trimis la o școală „înaltă” de partid, acum fiind speriat de moarte că va fi silit a înapoia pensia necuvenită (de vreo 10 ani!), căci studiile i se opreau la seralul ce l-am menționat și la o profesională!

Al treilea „muschetar”, Mielu, crezând că are talent la desen, a uitat să pună urechi unui portret și a fost coborât la arhivă. Aici va aspira mult praf din hârtoage, oferind multe date și nume unui ofițer în civil. Și găsindu-și susținere la una, Lidia Papură, cu care împărțea, corect, „sponsorizarea” unor cărămizi statistice, inutile. Profit reciproc avantajos.

Ultimul și cel mai înalt, Costinel, poreclit Chiciu, va fi controlor prin fabrici și uzine, amenințând pe juni că dacă nu vor achita cotizația la u.t.c. vor fi dați afară. Mai apoi, cu mândrie și cu o complicitate „nevinovată”, va însăila o impostură: o poveste de agonie și sfârșit

a unei persoane din familie (chiar cu poze), uitând că lucrurile intime nu trebuie „spălate” în public. Toți au avut apucături: unul că ajută, viclean, minimalizând pe alții, din invidie, trimițând datele ce-i convin pe la vreun dicționar, pe la vreo editură, profitând că e culturnic oficial, cu studii inferioare, cel puțin în proze. Altul că face literatură versificând „cicatrici” călătoare sau, ultimul, adunând primari de prin cărți, ca subiect, unii, totuși, cu caracter...!

Acum, la subsolul tipografiei „Dunărica”, unde responsabil, portar și „calandrist”, era unul, Vlăduț Surdu, cei patru (ajunși la 75 de primăveri), vor întreține gazeta de perete „Sertar”, căci focul, iarna, bine-nțeles, e „întreținut” de un godin din mijlocul sălii prost iluminate.

Aici își vor desăvârși cei 4 „opera”, dar tot aici și-o vor și sfârși. Căci într-o dimineață, primul venit, Costinel, cu sânge și fără cap, va umple sobița cu hârtiile nedemne de „perete”. Cauza unui mic-mare incendiu, pe care (unde-s doi puterea crește, se zice, dar...!) o vor alimenta și paginile ieri ude de la o spătură de țevă și prinse, repede, ca rufele la uscat, în cleștișori.

Nenorocirea e că au ars totodată și niște glumițe de la rubrica „Râsul lumii” sau niște secvențe vesele cu gogonele și bulion în bibliotecă, despre un samsar, Pantazi, care adunase 8 literați pentru o post-sincronizare ce grăit-a „eu știu perfect germana iar franceza și mai bine!”). Nemaivorbind de știri cu parada Europei (participă: Brazilia, S.U.A?!), ori de puștiul de a III-a care îi zice colegului: „Mitică, bă, are (despre o carte) și cuprins!”.

Sau perle strânse de un fost dascăl și furate de „arși”: „Sunt tare supărată, dom' diriginte. A murit Moromete” (elevă de liceu). Noroc că s-au salvat niște întrebări și răspunsuri (confectionate) ale unui mediocru reporter, Ghiță Mocanu, coleg cu un redactor de provincie care, la tv, a pronunțat „esee”, nu eseuri. Incultura îi unește sublim pe unii oameni.

Degeaba au încercat ceilalți trei, sosind val-vârtej (cu apă urinată), focul s-a extins, cei patru pârlindu-și mâinile atât de încercate și murdare.

A doua zi, în careu, ca la școală, șefii i-au demis pe arși, iar madam Papură s-a făcut că plouă (era ceva nor, într-adevăr) și, rapid, și-a depus dosarul de pensionare. Deși cineva crede că dama va trebui să explice de unde și cum atâtea sume plătite din banii publici pentru niște „cărămizi” inutile.

Suferinzi vor fi și acoliții: fosta învățătoare, omniprezentă la „Sertar”, Nana Dobrică, harnică vizitatoare prin toate tipografiile (pe lume nu doar „Dunărica” exista!), blajinul Mitru Fante Lepșa, grafoman notoriu, și scundacul fustangiu-compiler histrionic, Horațiu Gabrea. De mai sus, ultimul; toți și-au pierdut sinecura..., rămânând cu impostura.

Vă asigur că toți aceștia își vor găsi alte locuri călduțe, inclusiv și cei patru eroi ai ratării mascate despre care, probabil, se va mai vorbi când vor ieși... la lumină, după ce le va fi trecut tristețea nervilor și a criticii drepte din vreo carte cu pagini rezervate... „rezerviștilor”.